

Откъмъ уличката се чу леко под-
свирване. Савата се смъкна отъ чар-
дака въ двора, надникна въ долната
одая и кивна на братчето си.

— Диньо! Хайде!

Излъзоха. До жгъла вече ги чака-
ха Коста и Асенъ. Коста бѣ метналъ
презъ рамо зелена кутия за пеперуди,
а Асенъ носѣше закачена на коланя
си една матерка.

Савата се изправи предъ дружината,
която се нареди. Съ кривната фураж-
ка, съ една пращова презъ гърба, съ
коматъ хлѣбъ, който се подаваше отъ
единия джѣбъ на панталонитѣ, а отъ
другия — увиснало на синджиръ нож-
че, той изгледа нареденитѣ строго, като
пълководецъ.

— Чакай! Единъ липсва, — каза той,
подсвирна и извика: — Гуджо!...